Žmonėms, kurie dar neįsivaizduoja, jog įmanoma įeiti į jėgų, minčių, norų pasaulį, kyla abejonių, ar kabala iš tikrųjų yra mokslas. Derėtų ją priskirti prie gamtos mokslų, tyrinėjančių supantį pasaulį (kaip fizika, chemija), ar prie humanitarinių (kaip filosofija, psichologija ir kt.)?

Kabala - ypatingas mokslas, nes reikalauja, kad tyrinėtojas įgytų ne tik žinias, bet ypatingą savybę, kuri nuo gimimo žmogui neduota.

Kaip fizikas, chemikas mūsų pasaulyje dirba su objektais, taip kabalistai (kaip su objektais) dirba su žmogaus mintimi, noru.

Kabalos negalima priskirti nei abstraktiems humanitariniams mokslams, nei gamtos mokslams, kurie nereikalauja iš tyrinėtojo tobulinti save, keisti savąsias savybes, reikalingas vien žinojimas.

Kabalos mokslas skiriasi ir nuo humanitarinių, ir nuo gamtos mokslų tuo, jog reikalauja, kad žmogus atitiktų kitas (ne mūsų pasaulio) normas. Ir jeigu žmogus nori ištirti tą, ne mūsų pasaulį, tai priklausomai nuo to, kiek jis gali priimti šias normas ir įstatymus, pakeisti save, tiek (arba ta pakopa) jis ir atskleidžia sau tą kitą pasaulį, tą sritį, kuri iki tol buvo visiškai nuo jo paslėpta. Naujai įgytomis savybėmis žmogus sukuria savyje jutimo organą, kuris ir atveria jam pasaulį, vadinamą dvasiniu, pasaulį, kurio tyrinėtojas - jis pats.

Šiandien ir kituose moksluose pradedama suprasti, jog tyrinėjimo rezultatai priklauso nuo tyrinėtojo, nuo jo moralinio lygio, nuo jo nuostatos pasaulio atžvilgiu. Mokslu vadiname mus supančio pasaulio tyrinėjimą, kurio rezultatus galima užrašyti, pakartoti, perduoti, atkurti naudojant nuo gimimo mums duotus penkis jutimo organus bei prietaisus, kurie tik išplečia pastarųjų jautrumo diapazoną.

Ir kabalistai teigia, jog mokantis pagal kabalos metodiką galima įgyti naują, šeštąjį jutimo organą (jie jį vadina ekranu arba siela), kuriuo tiriamas jame jaučiamas sužadinimas, panašiai kaip penkiomis juslėmis.

Mūsų penkiose juslėse sužadinami tam tikri signalai, mes juos sumuojame ir taip gauname pasaulio vaizdą. Šeštajame jutimo organe signalai sužadinami priklausomai nuo jo savybių ir jautrumo. Mes tiriame juos ir taip gauname vaizdą, kurį vadiname dvasiniu pasauliu. Kabalistai tvirtina, kad tokiu būdu žmogus pajunta kitą pasaulį.

Šiuos pojūčius užrašome, analizuojame, apibendriname, suvedame į vieną, kas ir vadinama kabalos mokslu. Beje, šie stebėjimai, kaip ir gamtos mokslų stebėjimai, buvo atliekami per amžius ir juos patvirtindavo tūkstančiai tyrinėtojų kabalistų.

Šis mokslas ne naujas, tačiau kiekvienas atranda jį iš naujo vien sau. Viskas, kas jame yra, - tai kabalistų darbo vaisius, brandintas penkis tūkstantmečius. Savo pagrindais, tyrimo baze, sukauptais duomenimis, parengtomis metodikomis kabala nenusileidžia nė vienam kitam mokslui. Vienintelis reikalavimas - stebėtojas turi pradėti keistis stebimo objekto atžvilgiu. Mūsų pasaulyje nė vienoje srityje tyrinėtojas neturi keisti savęs - nei humanitariniuose, nei gamtos moksluose.

Fizikui nereikia būti teisuoliu, iš muzikanto bei poeto irgi nereikalaujamo šito, nors jie ir perteikia tam tikrus kilnius jausmus ir mintis. Mes žinome, kaip dažnai jie neatitinka to, ką vaizduoja, nes tai - žmonės su dideliais norais.

Vadinasi, kabalos mokslas skiriasi nuo visų kitų mokslų tik tuo, jog reikalauja, kad keistųsi pats juo užsiiminėjantis žmogus. Antraip žmogus tiesiog negali prie kabalos prieiti.